

1 පාඩම

අක්කිරා

කෙ ඉමෙ? ඉමෙ මේවා , කෙ - මොනවා ද?

ඉමෙ අක්කිරා. ඉමෙ - මේවා, අක්කිරා - අකුරු ය.

කිං ආදි අක්කිරා? ආදි අක්කිරා - මුල් අකුර, කිං - කුමක් ද?

අකාරො ආදි අක්කිරා. අකාරො - අ යන්න, ආදි අක්කිරා - මුල් අකුරයි.

අක්කිරා කිං ආදියො? අක්කිරා - අකුරු, කිං ආදියො - කුමක් මුල් කොට ඇත් ද?

අක්කිරා අකාර ආදියො. අක්කිරා - අකුරු, අකාර ආදියො - අ යන්න මුල් කොට ඇත.

අකාරාදියො කති අක්කිරා? අකාර ආදියො - අයන්න මුල් කොට ඇති, කති අක්කිරා - අකුරු කිය ද? අකාරාදියො

අක්කිරා එක වන්නාලියො. අකාර ආදියො - අයන්න මුල් කොට ඇති, අක්කිරා - අකුරු, එකවන්නාලියො - හතලිස් එකකි.

අකාරනො පට්ඨාය ඔකාරන්නා කති අක්කිරා හොන්නි? අකාරනො පට්ඨාය - අ යන්නේ පටන්, ඔකාරන්නා - ඔ

කාරය අන්නකොට , කති අක්කිරා හොන්නි - අකුරු කියක් වෙත් ද?

අට්ඨි - අටකි.

කෙ තෙ? තෙ - ඒවා, කෙ - කවර ඒවා ද?

තෙ සරා. තෙ - ඒවා, සරා - ස්වරයෝ ය.

තෙ කිර අ කාරො, ආ කාරො, ඉ කාරො, ඊ කාරො, උ කාරො, ඌ කාරො, ඍ කාරො, ඞ කාරො ඉති අට්ඨි අක්කිරා

සරා නාම හොන්නි. තෙ කිර - ඒවා වනාහී, අකාරො - අ යන්න, ආකාරො - ආ යන්න, ඉකාරො - ඉ යන්න,

ඊකාරො - ඊ යන්න, උකාරො - උ යන්න, ඌකාරො - ඌ යන්න, ඍකාරො - ඍ යන්න, ඞකාරො ඉති - ඞ යන්න යන,

අට්ඨි අක්කිරා - අකුරු අට, සරා නාම හොන්නි - ස්වර නම් වෙත්.

තථ කති රස්සා? තථ - එහි, කති රස්සා - භුස්චි කිය ද?

තයො - තුනකි.

කෙ තෙ? තෙ - ඒවා, කෙ - කුමන ඒවා ද?

තෙ කිර අකාරො, ඉකාරො, උකාරො ඉති තයො. තෙ කිර - ඒවා වනාහී, අකාරො - අ යන්න, ඉකාරො - ඉ යන්න, උකාරො ඉති - උ යන්න යන, තයො - තුනයි. තෙ තයො අකරා ලුමුමත්තා හොන්ති. තෙ තයො අකරා - ඒ අකුරු තුන, ලුමුමත්තා හොන්ති - කෙටි මාත්‍රා ඇති ඒවා වේ.

කති සරා සෙසා? සෙසා - සෙසු, සරා - ස්වර, කති - කෙතෙක් ද?

පඤ්ච සරා සෙසා. සෙසා - සෙසු, සරා - ස්වර, පඤ්ච - පහකි.

රස්සෙති අඤ්ඤෙ තෙ දිසා නාම. රස්සෙති අඤ්ඤෙ - හුස්ව වලින් අන්‍ය වූ, තෙ - ඒවා, දිසා නාම - දිස්ස නම වේ.

තෙ කිර දිසා ආකාරො, ඊකාරො, උආකාරො, ඵකාරො, ඔකාරො ඉති පඤ්ච. තෙ කිර - ඒවා වනාහී, දිසා - දිස්ස වූ, ආකාරො - ආකාරය, ඊකාරො - ඊකාරය, උආකාරො - උආකාරය, ඵකාරො - ඵකාරය, ඔකාරො ඉති - ඔකාරය යන, පඤ්ච - පහයි.

සංයොගතො පුඛිබෙ එකාරො ච ඔකාරො ච රස්සා හවන්ති. සංයොගතො පුඛිබෙ - සංයොගයකට පූර්ව වූ, එකාරො ච ඔකාරො ච - ඒකාරයත් ඔකාරයත්, රස්සා හවන්ති - හුස්ව වෙන්.

එතථ සෙයෙසා ඔට්ඨො සොත්ථී ආදීසු විය. එතථ සෙයෙසා ඔට්ඨො සොත්ථී ආදීසු විය - එතථ සෙයෙසා ඔට්ඨො සොත්ථී ආදී තැන්වල මෙහි.

2 පාඩම.

බ්‍යඤ්ඤාව.

කානි ඉමානි? ඉමානි - මේවා, කානි - මොනවා ද?

ඉමෙ බ්‍යඤ්ඤාව. ඉමෙ - මේවා , බ්‍යඤ්ඤාව - ව්‍යඤ්ඤාව ය.

කෙ සරා? සරා - ස්වර යනු , කෙ - කවර ඒවා ද?

අකඛරෙසු අකාරදයො ඔකාරන්තා අට්ඨි සරා නාම. අකඛරෙසු - අකුරු අතුරින්, අකාරදයො -

අ යන්න මුල් කොට ඇති, ඔකාරන්තා - ඔ යන්න අන්ත කොට ඇති, අට්ඨි - අකුරු අට, සරා නාම - ස්වර නම් වේ.

කෙ බ්‍යඤ්ඤාව ? බ්‍යඤ්ඤාව - ව්‍යඤ්ඤාව , කෙ - කවර ඒවා ද?

සරෙ ධ්‍යපෙත්වා සෙසා බ්‍යඤ්ඤාව. සරෙ ධ්‍යපෙත්වා - ස්වර හැර, සෙසා - සෙසු ඒවා, බ්‍යඤ්ඤාව - ව්‍යඤ්ඤාවයි. කෙ තෙ? තෙ - ඒවා, කෙ - කවර ඒවා ද?

තෙ කිර කාදයො නිග්ගහිතන්තා තෙත්තිංසති අකඛරා. තෙ කිර - ඒවා වනාහී, කාදයො - කයන්න මුල් කොට ඇති, නිග්ගහිතන්තා - නිග්ගහිතය අන්ත කොට ඇති, තෙත්තිංසති අකඛරා - අකුරු තිස් තුන ය.

කකාරතො ඩකාරන්තා කති අකඛරා හොන්ති?

කකාරතො - කයන්නේ පටන්, ඩකාරන්තා - කති අකඛරා හොන්ති? - අකුරු කියක් වෙන් ද?

පඤ්ච අකඛරා හොන්ති. පඤ්ච අකඛරා - අකුරු පහක්, හොන්ති - වෙන්.

කෙ නාම තෙ? තෙ - ඒවා, කෙ නාම - කවර නම් වෙන් ද?

තෙ කවග්ගා නාම. තෙ - ඒවා, කවග්ගා නාම - කවර නම් වෙන්. කෙ තෙ? තෙ - ඒවා, කෙ - කවර ඒවා ද?

තෙ කිර ක ඩ ග ස ඩ ඉති පඤ්ච අකඛරා. තෙ කිර - ඒවා වනාහී, ක ඩ ග ස ඩ ඉති - ක ඩ ග ස ඩ - යන, පඤ්ච අකඛරා - අකුරු පහයි.

කෙ ච වග්ගා? ච වග්ගා - ච වර්ගයේ අකුරු - කෙ - කවර ඒවා ද?

චකාරතො ඤකාරන්තා පඤ්ච

අක්කර. වකාරතො - ව යන්නේ සිට, කැකාරන්නා - කැ යන්නෙන් අවසන් වන, පඤ්ච අක්කරා - අකුරු පහයි.
තෙ කිර ව ජ ජ කි කැ ඉති පඤ්චකරා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, ව ජ ජ කි කැ ඉති - ව ජ ජ කි කැ යන,
පඤ්චකරා (පඤ්ච අකරා) - අකුරු පහයි.

ටකාරතො ණකාරන්නා කති? ටකාරතො - ට යන්නේ සිට, ණකාරන්නා - ණ යන්නෙන් අවසන් වන අකුරු, කති -
කිය ද?

එතටන්නරෙ අපි පඤ්ච. එතට අන්නරෙ අපි - මේ අතර ද, පඤ්ච - පහකි. කෙ නාම තෙ? - ඒවා මොනවා ද? තෙ
ට වග්ගා. - ඒවා ටවර්ගයි. කෙ තෙ - ඒ කවර ඒවා ද?

තෙ කිර ට ධ ඩ සි ණා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, ට ධ ඩ සි ණා - ට ධ ඩ සි ණා යන ඒවායි.

කෙ තවග්ගා ? තවර්ග අකුරු කවර ඒවා ද?

තෙ කිර ත ට ද ධ නා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, ත ට ද ධ නා - ත ට ද ධ නා යන ඒවායි.

එතට කති අකරා? - මෙහි අකුරු කිය ද?

එතටාපි පඤ්ච. එතට අපි - මෙහි ද, පඤ්ච - පහකි.

තෙ කිර තකාරතො නකාරන්නා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, තකාරතො - ත යන්නේ සිට, නකාරන්නා - න යන්න අන්න
කොට ඇති අකුරුයි.

ප ඒ ඛ භ මා කෙ නාම ? ප ඒ ඛ භ මා - ප ඒ ඛ භ ම යන ඒවා, කෙ නාම - කවර නම් වේ ද? තෙ පන ප
වග්ගා. තෙ පන - ඒවා වනාහි, ප වග්ගා - පවර්ගයි.

එතට කති ? - මෙහි අකුරු කිය ද?

එතටාපි පඤ්ච එව. එතට අපි - මෙහි ද, පඤ්ච එව - පහක් ම ය.

තෙ කුතො කෙන අන්නා? තෙ - ඒවා, කුතො - කොතැනින් පටන්ගෙන, කෙන අන්නා - කුමකින් අවසන් වන්නෝ ද?

තෙ පකාරතො මකාරන්නා. තෙ - ඒවා, පකාරතො - ප යන්නෙන් පටන්ගෙන, මකාරන්නා - ම යන්නෙන් අවසන්
වන ඒවායි.

එවං ඛ්‍යඤ්ඤානං කාදයො මකාරන්නා පඤ්ච පඤ්චසො අකරවන්නො වග්ගා නාම. එවං - මෙසේ,

ඛ්‍යඤ්ඤානං - ඛ්‍යඤ්ඤ අකුරුවලින්, ක ආදයො - ක යන්නෙන් පටන්ගෙන, මකාර අන්නා - ම යන්නෙන්
අවසන් වන, පඤ්ච පඤ්චසො - පහක් පහක් බැගින් වූ , අකරවන්නො - අකුරු ඇත්තේ, වග්ගා නාම - වර්ග
අකුරු නම් වෙත්.

තෙහ වූත්තං බාලාවතාරෙ වග්ගො පඤ්ච පඤ්චසො මන්තා ඉති. තෙහ - ඒ නිසා, බාලාවතාරෙ -

බාලාවතාරයෙහි, වග්ගො පඤ්ච පඤ්චසො මන්තා ඉති - වග්ගො පඤ්ච පඤ්චසො මන්තා යයි, වූත්තං - කියන ලදී.

කෙ වග්ගානං පඨම අකඛරා? වග්ගානං - වර්ගයන්ගේ, පඨම අකඛරා - පළමු අකුරු, කෙ - කවර ඒවා ද? තෙ කිර ක ව ට ත ප ඉති පඤ්ච අකඛරා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, ක ව ට ත ප ඉති - ක ව ට ත ප යන, පඤ්ච අකඛරා

- අකුරු පහයි. කෙ වග්ගානං දුතිය අකඛරා ? වග්ගානං - වර්ගවල, දුතිය අකඛරා - දෙවැනි අකුරු, කෙ - කවර ඒවා ද? තෙ කිර ඛ ජ ධ ඵ ඵ ඉති පඤ්ච අකඛරා. තෙ කිර - ඒවා වනාහි, ඛ ජ ධ ඵ ඵ ඉති - ඛ ජ ධ ඵ ඵ යන,

පඤ්ච අකඛරා - අකුරු පහයි. වග්ගානං ඉමෙ පඨම දුතියා දස අකඛරා ව ස කාරො ව අසොසා නාම භවන්ති. වග්ගානං - වර්ගයන්ගේ, ඉමෙ - මේ, පඨම දුතියා - පළමුවැනි දෙවැනි, දස අකඛරා ව - අකුරු දහය ද, ස කාරො ව - ස යන්න ද, අසොසා නාම භවන්ති - අසෝෂ නම් වෙති. ඒවං ක ඛ, ව ජ, ට ධ, ත ඵ, ප ඵ, ස ඉති

ඵකාදස අකඛරා අසොසා හොන්ති. ඒවං මෙසේ, ක ඛ, ව ජ, ට ධ, ත ඵ, ප ඵ, ස ඉති - ක ඛ, ව ජ, ට ධ, ත ඵ, ප ඵ, ස යන, ඵකාදස අකඛරා - අකුරු ඵකොළහ, අසොසා හොන්ති - අසෝෂ වෙත්.

කෙ සොසා? - සෝෂ අකුරු කවර ඒවා ද? ළන්තා අඤ්ඤෙ සොසා? ළන්තා - ළ කාරයෙන් අන්ත වන,

අඤ්ඤෙ - අතින් අකුරු, සොසා - සෝෂ ය. තෙ කිර ග ස ඛ, ජ කඛ ඤ, ඩ ඩි ණ, ද ධ න, ඛ හ ම, ය ර ල ව හ ළ ඉති ඵකච්ඡති අකඛරා හොන්ති. තෙ කිර -

ඵවා වනාහි, ග ස ඛ, ජ කඛ ඤ, ඩ ඩි ණ, ද ධ න, ඛ හ ම, ය ර ල ව හ ළ ඉති - ග ස ඛ, ජ කඛ ඤ, ඩ ඩි ණ, ද ධ න, ඛ හ ම, ය ර ල ව හ ළ යන, ඵකච්ඡති අකඛරා හොන්ති - අකුරු විසි ඵකක් වෙත්.

3 පාඩම.

පූජෙමි බුද්ධිං.

ආචා චල පද ආලෝම ඉරහනගන්න.

කේරුම නිසි පරිදි ඉරහන ගත ආක්කේ එව්වයි.

කන්ති වු පද විකන්ති වු ආචි ද ඉරහනගන්න.

මුල් ආචාරී පද ආලෝම මෙසේ ය.

(කුසුමෙහි නෙහ කුසුමෙහ අනෙහ) අනෙහ කුසුමෙහ බුද්ධිං පූජෙමි. නෙහ පුකද්කෙදන මෙ මොක්කං ච හොතු.

(ඉදුම්මෙ - ඉදුං මෙ) යථා ඉදුං පුජ්චං මිලායාති, නථා මෙ කායො විනාසනාචං යාති.

අනෙහ කුසුමෙහ - මේ මලින්, බුද්ධිං පූජෙමි - බුදුන් පුදමි. නෙහ පුකද්කෙදන - ඒ පිනෙන්, මෙ - මට, මොක්කං ච හොතු - මෝක්කය ද වේවා. යථා - යම් සේ, ඉදුං - මේ, පුජ්චං - මල, මිලායාති - මැලවේ ද, නථා - එසේ, මෙ - මාගේ, කායො - කය ද, විනාසනාචං යාති - විනාසනාවයට යයි.

ඉති - මෙසේ, අහං - මම, නථාගතස්ස සම්මා සම්බාද්ධස්ස - නථාගත සම්මා සම්බුදුරුදුන්ගේ, පුරතො - ඉදිරියේ, චිකං පුජ්චං - චික මලක්, පූජෙසිං - පිදුවෙමි. මම මිත්තො කිර - මගේ මිත්‍රයා, වණ්ණොන ච - වර්ණයෙන් ද, ගන්ධෙන ච - සුවඳින් ද, උපෙතං - යුත්, කුසුම සන්තතිං - මල් පොකුරක්, තස්ස මුනින්දස්ස - ඒ මුනින්දයන් වහන්සේගේ, සිරිපාද සරොරුහෙ - සිරිපා පියුමෙහි, පූජෙන්නො - පුදමින්, එවං ආහ - මෙසේ කීවේ ය.

වණ්ණා ගන්ධි ගුණ උපෙතං ඒතං කුසුමසන්තතිං

මුනින්දස්ස සිරිපාද සරොරුහෙ පූජයාමි ඉති.

වණ්ණා ගන්ධි ගුණ උපෙතං - වර්ණ, සුවඳ ගුණයෙන් යුත්, ඒතං - මේ, කුසුමසන්තතිං - මල් කළඹ, මුනින්දස්ස - බුදුරජාණන් වහන්සේගේ, සිරිපාද සරොරුහෙ - සිරිපා පියුමෙහි, පූජයාමි ඉති - පුදමි යනුවෙනි.

මුනින්දො කිර - බුදුරජාණන් වහන්සේ, නම්මදාය නදියා තිරෙ - නර්මදා නදි තිරයෙහි, අත්තනො - තමන්ගේ, සිරිපාද ලකද්ද්දං - සිරිපා සලකුණ, ධිපෙසි - තැබූ සේක. සො - උන් වහන්සේ, සච්චනද්ද ගිරිමිති ච - සච්චනද්ද පර්වතයේ ද, පාද ලකද්ද්දං - පා සලකුණ, ධිපෙසි තැබූ සේක. බුද්ධො - බුදු රජාණන් වහන්සේ, (සුමනාවලග්ගෙ ච) සුමන අවල අග්ගෙ ච - සමන් ගිරි මුදුනේ ද, යොනකපුරෙ ච - යෝනක පුරයේ ද, නථා එව -

එසේ ම , පාදලඤ්ඡනං - පා සලකුණ, ධ්වපෙසි - තැබූ සේක. මයං - අපි, (නමිපි) නං අපි - එයත්, වන්දාම - වදිමු.

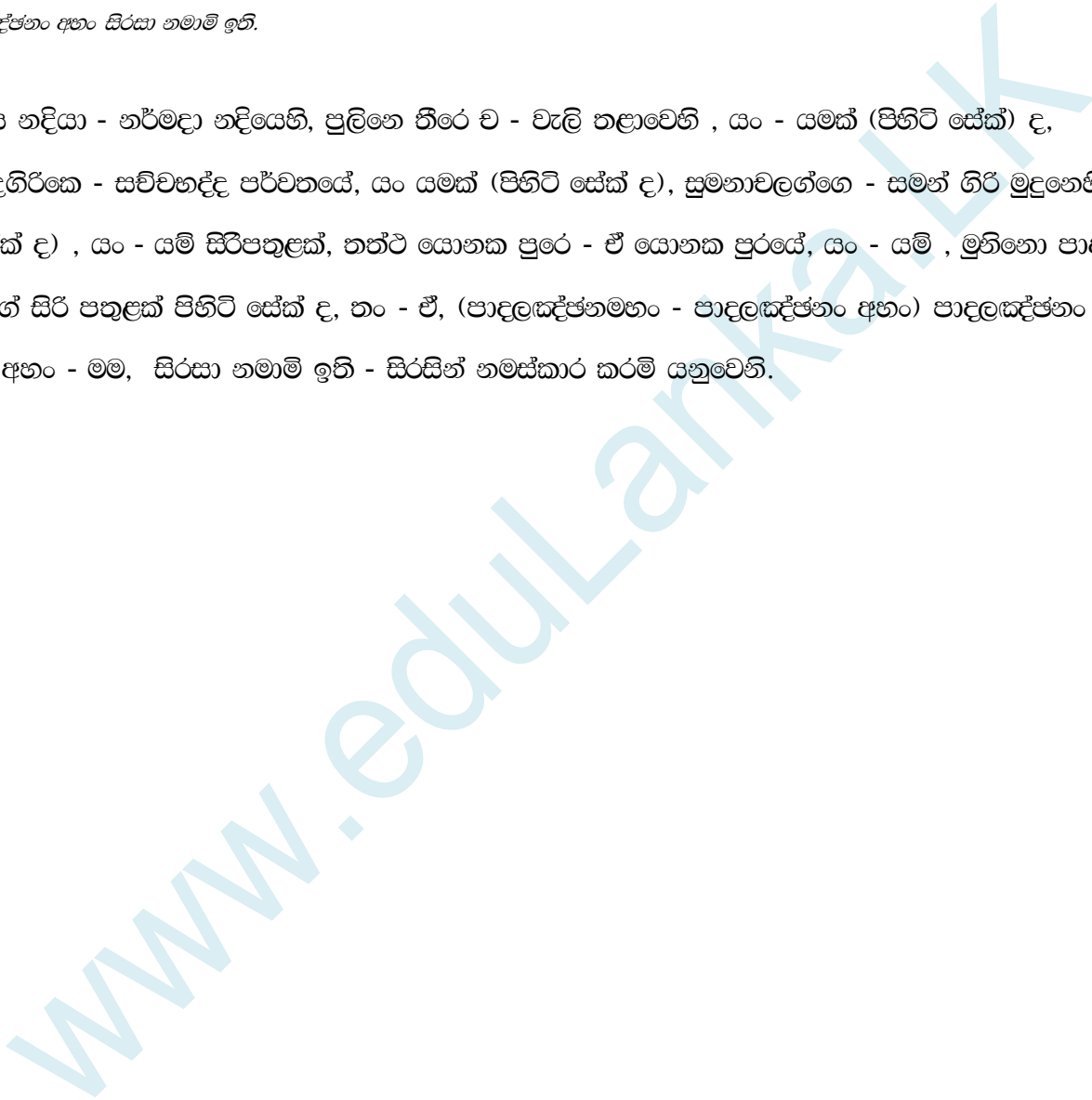
නම්මදාය නදියා පුලිනෙ තීරෙ ච

යං, සච්චන්ද්දගිරිකෙ යං, සුමනාවලග්ගෙ(සුමන අචල අග්ගෙ)

යං, තත්ථ යොනකපුරෙ යං මුනිනො පාදං ච,

නං පාදලාඤ්ඡනං අහං සිරිසා නමාමි ඉති.

නම්මදාය නදියා - නම්මදා නදියෙහි, පුලිනෙ තීරෙ ච - වැලි තලාවෙහි , යං - යමක් (පිහිටි සේක්) ද,
සච්චන්ද්දගිරිකෙ - සච්චන්ද්ද පර්වතයේ, යං යමක් (පිහිටි සේක් ද), සුමනාවලග්ගෙ - සමන් ගිරි මුදුනෙහි (යමක් පිහිටි සේක් ද) , යං - යම් සිරිපතුළක්, තත්ථ යොනක පුරෙ - ඒ යොනක පුරයේ, යං - යම් , මුනිනො පාදං ච - බුදුරදුන්ගේ සිරි පතුළක් පිහිටි සේක් ද, නං - ඒ, (පාදලඤ්ඡනමහං - පාදලඤ්ඡනං අහං) පාදලඤ්ඡනං - සිරිපා සලකුණ, අහං - මම, සිරිසා නමාමි ඉති - සිරිසන් නමස්කාර කරමි යනුවෙනි.

4 පාඨම

සහධයෝ.

කා සහධී? සහධී යනු මොනවා ද? වණ්ණානං - අකුරුවල, සහ්නිධි -එක් කිරීම, සහධි නාම - සහධි නම් වේ.
සහධියං - සහධියෙහි, වණ්ණොන වා - අකුරෙන් හෝ, කාලෙන වා - (උච්චාරණ)කාලයෙන් හෝ, අන්තරං නතථී -
අතරක් නැත. අකඛරා - අකුරු, සුඛං උච්චාරණං - පහසුවෙන් උච්චාරණය කිරීම පිණිස, සහ්ධියන්ති - සහධි
කරනු ලැබේ.

බුද්ධෝ ඉති - බුද්ධෝ යයි, පදං - පදයකි. අහං ඉන් ව - අහං යයි ද, පදං පදයකි. බුද්ධෝ අහං ඉති - බුද්ධෝ
අහං යයි, සමිපෙ ධීතාති - ළඟ සිටි, තාති පදාති - ඒ පද, සුඛං උච්චාරණං - පහසුවෙන් උච්චාරණය කරන්නට,
න සක්කා - නොහැකි ය. තස්මා - ඒ නිසා, සමිපෙ ධීතාති - ළඟ සිටි, තාති පදාති - ඒ පද, බුද්ධෝ'හං ඉති -
බුද්ධෝ'හං යයි, සහ්ධියන්ති - සහධි කරනු ලැබේ.

එතථ - මෙහි, කිං සිද්ධං - කුමක් සිදු වී ද?

අහං ඉති පදස්ස - අහං යන පදයේ, පුඛිබ්බො අකාරො - මුල් අ යන්න, ලුත්තො - ලොප් කරන ලදී. එවං -
මෙසේ, සහධියං - සහධියෙහි, අකඛරා - අකුරු, කතථථී - සමහර තැනක, ලුකද්වන්ති - ලොප් කරනු ලැබෙත්.
කතථථී - සමහර තැනක, ආදිසන්ති - ආදේශ කරනු ලැබෙත්. කතථථී - කිසි තැනක, දීඝං යන්ති - දීර්ඝ වෙත්.
කතථථී - කිසි තැනක, (එකකඛරං) එක අකරං - එක අකුර, ද්වෙ භවන්ති - දෙකක් වෙති. කතථථී - කිසි තැනක,
(පුඛිබ්බකඛරං) පුඛිබ්බ අකරං - පූර්ව අකුර, (පරකඛරං) පර අකරං - පර අකුර කරා, නියති - ගෙන යයි.

කති විධා සහධියෝ - සහධි කී ආකාර ද? සහධියෝ කිර - සහධි වනාහී, සරසහධි, ව්‍යඤ්ජන සහධි,
නිග්ගහිත (සහධිති)සහධි ඉති - සරසහධි, ව්‍යඤ්ජන සහධි, නිග්ගහිත සහධි යයි, නිවිධා - තුන් ආකාරයි. යතථ -
යම් තැනක, පුඛිබ්බ අකරං ව - පූර්ව අකුර ද, පර අකරං ව - පර අකුර ද, සරා එව භොන්ති - ස්වර ම වෙන් ද,
තතථ - එතැන, සරසහධි භොති - ස්වර සහධි වෙයි, ව්‍යඤ්ජන සහධියං කිර - ව්‍යඤ්ජන සහධියෙහි වනාහී, පුඛිබ්බ
අකරං - පූර්ව අකුර, සරො භුතවා - ස්වරයක් වී, පර අකරං - පර අකුර, ව්‍යඤ්ජනො එව භොති -
ව්‍යඤ්ජනයක් ම වෙයි. යතථ - යම් තැනක, පුඛිබ්බ අකරං - පූර්ව අකුර, නිග්ගහිතං භවති - නිග්ගහිතයක්
(බිඤ්චුක) වන්නේ ද, සා - මී නොමෝ (එය) නිග්ගහිත සහධි නාම - නිග්ගහිත සහධි නම් වේ.

5 පාඩම.

බ්‍යඤ්ඤා සහති.

බ්‍යඤ්ඤා සහතියං - ව්‍යඤ්ඤා සහතියෙ, පුබ්බ අකඛරං - පුච්ච අකුර, සරො හොති - ස්වරයක් වෙයි. පරකඛරං කිර - පර අකුර වනාහි, බ්‍යඤ්ඤා - ව්‍යඤ්ඤායකි. බ්‍යඤ්ඤා සහතියං - ව්‍යඤ්ඤා සහතියෙ, සරානං - ස්වරයන්ට, ලොපො ව - ලොප් වීම ද, ආගමො ව - ආගම වීම ද, හොන්ති - වෙත්. බ්‍යඤ්ඤා කිර - ව්‍යඤ්ඤා වනාහි, ද්විත්තං යාති - ද්විත්ව වේ. කථාචි - කිසි තැනක, බ්‍යඤ්ඤානං - ව්‍යඤ්ඤායන්ට, ආදෙසො හොති - ආදේශ වේ.

පරි ඉති පදං - පරි යයි පදයකි. වජ්ඣ ඉති ව පදං - වජ්ඣ යයි ද පදයකි, ඵඤ්ඤා - මෙහි, පර අකඛරං - පර අකුර, 'ච' කාරො - ච යන්නයි. සො ච කාරො - ඒ වකාරය, ද්විත්තං යාති - ද්විත්ව වේ. තස්මිං ද්විත්තං ගතො - එය ද්විත්ව වූ කල, පරි + වජ්ඣ ඉති - පරි + වජ්ඣ යන, ද්වෙ පදා - පද දෙක, පරිච්චජ්ඣ ඉති - පරිච්චජ්ඣ යයි, සහතියන්ති - සහති වෙත්. සො ඉති ව - සො යයි ද, භික්ඛු ඉති ව - භික්ඛු යයි ව, ද්වෙ පදා - පද දෙකකි. තඤ්ඤා - එහි, පුබ්බ අකඛරං - පෙර අකුර, සරො හොති - ස්වරයක් වෙයි. සො කිර - එය වනාහි , ඔ කාරො - ඔකාරයයි. පර අකඛරං - පර අකුර, බ්‍යඤ්ඤා - ව්‍යඤ්ඤායකි. සො බ්‍යඤ්ඤා කිර - ඒ ව්‍යඤ්ඤා වනාහි, භි කාරස්මිං - භි කාරයේ, ඉකාරස්ස පුරතො - ඉ කාරයට මුලින්, ධීතො - සිටි, හ කාරො හොති - හ යන්න වේ. ඵඤ්ඤා - මෙහි, ඔ කාරස්ස - ඔ යන්නට, ලොපො භවති - ලොප් වීම වේ. තඤ්ඤා - එහි, ලුත්තස්ස සරස්ස - ලොප් වූ ස්වරයට, අකාර ආගමො භවති - අ කාර ආගමයක් වෙයි. අචාපරං - ඉන් පසු, තඤ්ඤා - එහි, අස්සරො ස කාරො - ස්වර රහිත ස යන්න (ස් යන්න) , පරකඛරං භියති - පර අකුර කලා ගෙනයනු ලැබේ. ඉති - මෙසේ, සො භික්ඛු ඉති ද්වෙ පදා සො භික්ඛු යන පද දෙක, සභික්ඛු ඉති - සභික්ඛු යයි, සහතියති - සහති වේ.

6 පාඩම

ධම්මරාජා

බුද්ධෝ - බුදුරජාණන් වහන්සේ, අමිහාකං - අපේ. රාජා භවති - රජ වන සේක. සො කිර - උන්වහන්සේ වනාහී,
ධම්මරාජා හෝති - ධර්මරාජ වෙති. ධම්මරාජා කිර - ධර්මරාජයන් වහන්සේ වනාහී, ධම්මෙන - ධර්මයෙන්, වක්කං
වත්තෙති - රාජ්‍යය පවත්වති. සාරපුත්තමෙග්ගල්ලානා - සැරියුත් මුගලන් දෙදෙනා, තස්ස රක්ඛ්ඤා - ඒ රජුගේ,
සෙනාපතයො අහෙසුං - සෙන්පතියෝ වූහ. ධම්මරාජානො - ධර්මරාජවරු, නිව්වං - නිතර, මනුස්සෙ - මිනිසුන්ට,
ඔවදන්ති - අවවාද කරන්.

සබ්බ පාපස්ස අකරණං - සියලු පව් නොකිරීම, කුසලස්ස උපසම්පදා - කුසලයෙහි යෙදීම, සචිත්ත පරියොදපනං
ඉති - තම සිත පිරිසිදු කිරීම යන, එතං මෙය, තෙසං ධම්මරාජානං සම්මා සම්බුද්ධානං - ඒ ධර්මරාජ සම්මා
සම්බුදුවරුන්ගේ, අනුසාසනං - අනුශාසනය, භවති - වේ. අමිහාකං - අපගේ, ධම්මරාජා කිර - ධර්මරාජයන්
වහන්සේ වන, ගොතමො නාම - ගොතම නම්. සම්මාසම්බුද්ධෝ - සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ, (එවමාහ -
එවං ආහ) එවං - මෙසේ, ආහ - ප්‍රකාශ කළ සේක.

අත්තනො නාටො - තමන්ට පිහිට, අත්තා හි - තමා ම ය. පරො කො හි - වෙනත් කවරෙක් නම්, නාටො සියා -
පිහිටක් වන්නේ ද? සුදන්තෙන - මනාව දැමුණු (හික්මුණු) තැනැත්තා විසින්, (අත්තනා'ව - අත්තනා එව) අත්තනා
එව - තමන් විසින් ම, දුල්ලහං - දුර්ලභ වූ, නාටං - පිහිට, ලභති ඉති - ලබන්නේ ය යනුවෙනි.

බහවො රාජානො - බොහෝ රජවරු, ආගන්ත්වා - පැමිණ, සුගතස්ස ධම්මරාජිනො - සුගත වූ ධර්මරාජයන්
වහන්සේට, අත්තානං - තමන්ගේ, සෙතච්ඡත්තෙ - සුදු කුඩය, (සයමෙව - සයං එව) සයං එව - තමන් ම,
ධාරෙසුං - දැරූහ. සො කිර - උන් වහන්සේ වනාහී, රාජුහි පුජිතො - රජවරුන් විසින් පුදන ලද්දේ ද, සම්මානිතො
ව - ගරු කරන ලද්දේ ද, අහොසි - විය.

අත්තනො - තමන්ගේ, දායජීජං - දායාදය යාවිතස්ස - ඉල්ලූ, අත්තනො පුත්තස්ස - තමන්ගේ පුත්‍රයා වූ,
රාහුලකුමාරස්ස - රාහුල කුමාරයාට, අත්තනො පත්තං - තමන්ගේ පාත්‍රය, දන්වා - දී, අත්තනා සද්ධිං - තමා
සමග, ආගතං - පැමිණි, තං කුමාරං - ඒ කුමාරයා, අත්තනො - තමන්ගේ, සාසනෙ - සසුනෙහි, පබ්බාපේත්වා

- පැවිදි කරවා, සුගතො කිර ධම්මරාජා - සුගත වු ධර්මරාජයන් වහන්සේ, (තමිපි - තං අපි) තං අපි - ඔහුන්,
සංසාරකන්නාරා - සංසාර කාන්තාරයෙන්, තාරෙසි - එතෙර කරවී ය.

www.eduLanka.LK

7 පාඩම

ජඩිඩිනො කුමාරො

අඤ්ඤතරො - එක්තරා, අග්ගිකො - ගිහි දෙවියන් පුදන, ජරිලො - ජරිලයෙක්, අරඤ්ඤ ආයතනෙ - කැලෑවේ, තිණකුටියා - අතුපැලක (පන්සලක), වසති - වාසය කරයි. අටු බො - ඉක්බිති - ජනපදෙ - ජනපදයේ, සතො වුට්ඨාසි - නවලමක් පිටත්විය. සො සතො - ඒ නවලම, තස්ස ජරිලස්ස - ඒ ජරිලයාගේ, අස්සමස්ස සාමන්තා - ආශ්‍රමය ආසන්නයේ, එකරත්තිං - එක් රාත්‍රියක්, වසිත්වා - වැස, පක්කම් - ගියේ ය. තස්ස ජරිලස්ස - ඒ ජරිලයාට, එතදහොසි (එතං අහොසි)- මෙසේ සිතුණි. සො සත්ථවාහො - ඒ සාත්තු නායකයා (නවලම් පිරිසේ නායකයා), යෙන - යම් තැනක ද, අහං - මම, තෙනුපසංකමෙය්‍යං (තෙන උපසංකමෙය්‍යං) - එතැනට යන්නේ නම්, යන්නුන - ඉතා හොඳයි, එතටු - මෙහි, කිඤ්චි - කිසියම්, උපකරණං - උපකරණයක්, අධිගච්ඡෙය්‍යං - ලැබුවේ නම්, අප්පෙවනාම ඉති - ඉතා හොඳයි යනුවෙනි.

සො - හෙතෙම, කාලස්ස එව - පාන්දරින් ම, වුට්ඨාස - අවදි වී, සො සත්ථවාහො - ඒ සාත්තු නායකයා, යෙන - යම් තැනක ද, තෙන - එතැනට, උපසංකම් - එළඹියේ ය. උපසංකම්ත්වා - එළඹ, ජඩිඩිතං - අත්හැර දමන ලද, දහර කුමාරං - ළදරු කුමාරයෙක්, අද්දස - දුටුවේ ය. සො - හෙතෙම, එවං - මෙසේ , වින්තෙසි - සිතී ය.

(යන්නුනාහං - යන්නුන අහං) අහං - මම, ඉමං දාරකං - මේ දරුවා, අස්සමං නෙත්වා - ආශ්‍රමයට ගෙන ගොස්, ආපාදෙය්‍යං - අතිදැඩි කළෙමි නම්, පොසෙය්‍යං - පෝෂණය කළෙමි නම්, වඩ්ඨෙය්‍යං - වැඩුවේ නම්, යන්නුන ඉති - ඉතා හොඳයි යනුවෙනි.

8 පාඩම

කුහිං මග්ගද්දෙසකො

අඤ්ඤානරස්මිං ගාමෙ - එක්තරා ගමක, අනධගණා - අන්ධ පිරිසක්, පට්ටසනි - වසයි. එකෙන -වකුමනා - එක්
අස් අති කෙනෙකු විසින්, ගනිත - අල්ලාගන්නා ලද, යට්ඨියා කොට්ටිං - කෝටුවක කෙළවර, එකො අනෙධා - එක්
අන්ධයෙක්, ගණ්භානි - අල්ලා ගනී. තං අනධං -ඒ අන්ධයා, අඤ්ඤා - අනිත් කෙනෙක් (අල්ලා ගනී), එවං -
මෙසේ, අඤ්ඤා ඉති - තවත් කෙනෙක් යයි, සබ්බෙ එව අන්ධා - සියලු අන්ධයෝ ම, එකස්ස චක්ඛුමනා
උපකාරෙන - එක් අස් අත්තෙකුගේ උපකාරයෙන්, ඉච්ඡිතට්ඨානං - කැමති තැනකට, ගච්ඡන්ති - යත්.

එකස්මිං දිවසෙ - එක් දිනක්, එකො ධුත්තො කිරං - එක් ධුර්වයෙක් වනාහි, තෙ අනෙධ - ඒ අන්ධයන්, අද්දස -
දැක්කේ ය. දිස්වා - දැක, තෙසං - ඔවුන්ට, එවං ආන - මෙසේ කී ය. අසුකස්මිං නාම ගාමෙ - අසවල් ගමේ,
බජ්ජනොජ්ජ ආදයො - කෂම් බිම් ආදිය, සුලභා - සුලභ ය. ඉධ - මෙහි, කිං කරස්සට්ඨ ඉති - කුමක් කරන්නේ ද
යනුවෙනි. එවං චත්වා - මෙසේ කියා, සො ධුත්තො - ඒ ධුර්වයා, තෙ - ඔවුන්, උස්සාහෙසි - උනන්දු කරවී ය. අට්ඨ
- ඉක්බිති, තෙ අනධා - ඒ අන්ධයෝ, එවං ආහංසු - මෙසේ කීවෝ ය. සාමි - ස්වාමිනි, නො - අප, තත්ථ හෙති -
එහි ගෙන යන්න, ඉදං නාම - මෙය (නම්), තෙ - නුඹට, දෙම ඉති - දෙමු යනුවෙනි. අට්ඨ - ඉක්බිති, සො ධුත්තො -
ඒ ධුර්වයා, තෙති - ඔවුන් විසින් (ඔවුන්ගෙන්) , ලඤ්ජං ගහෙත්වා - අල්ලසක් ගෙන, තෙ - ඔවුන්, දුරට්ඨානං
හෙත්වා - දුර තැනකට පමුණුවා, අන්තරාමග්ගෙ - අතරමග, අට්ඨිං පත්වා - කැලෑවකට පැමිණ, මග්ගා ඔක්කම්ම
- මාර්ගයෙන් ඉවත් වී, එකං - එක්, මහන්තං - මහත්, ගච්ඡගුම්බං - ගස්ගොමුවක්, අනුපරිගන්ත්වා - වටේ කැරකී
ගොස්, පුර්වස්ස හතොන - මුලින් ගිය තැනැත්තාගේ අතින්, පච්ඡිමකස්ස - අන්තිමයාගේ, කච්ඡං - අමුඩය,
ගණ්භාපෙත්වා - අල්ලා ගන්නවා, කිඤ්චි කම්මං - කිසියම් වැඩක්, මෙ - මට, අන්ටී - ඇත, නාව - ඒතාක්, තුම්හෙ -
නුඹලා, ගච්ඡට්ඨ ඉති - යන්න යයි, පලායි - පලා ගියේ ය.

ධුත්තෙන - ධුර්වයා විසින්, වඤ්චිතා - වඤ්චා කරන ලද(රවටන ලද) තෙ අනධා - ඒ අන්ධයෝ, මග්ගද්දෙසකො -
මග පෙන්වන්නා, කුහිං ඉති - කොහි දැයි, පරිදෙවිංසු - වැළපුණානු ය.

9 පාඩම

ජාතං සරණානා භයං

අතීතෙ - අතීත කාලයේ, බාරාණාසිතගරස්ස අවිදුරෙ - බරණැස් නගරය ළඟ, නදීතිර ගාමකෙ - නදී තීරයේ
 ගමක,පාටලො නාම - පාටල නම්, එකො නටො - එක් නළුවෙක්, වසති - වසයි. යසවා සො - කීර්තිමත් හෙතෙම,
 එකස්මිං උස්සවදිවසෙ - එක් උත්සව දවසක,හරියං ආදාය - භාර්යාව ද කැඳවාගෙන, බාරාණාසිං පවිසිත්වා -
 බරණැසට පිවිස, නච්චිත්වා - නටා, ගායි - ගායනා කළේ ය. ධනවන්නා ච - ධනවත්තු ද, බලවන්නා ච - බලවත්තු
 ද, චක්ඛමන්නා ච - අස් අත්තෝ ද, නස්ස - ඔහුට, මහන්නං ධනං - මහත් ධනයක්, අදංසු - දුන්නෝ ය. අථ -
 ඉක්බිති, සො පුඤ්ඤවා නටො - ඒ පින් ඇති නළුවා, ධනවා හුත්වා - ධනවතෙකු වී, උස්සව පරියොසානෙ -
 උත්සවය අවසානයේ, අත්තනො - තමාගේ, ගාමං - ගමට, ගච්ඡන්තො - යන්නේ, නදී තීරං පත්වා - නදී තීරයට
 පැමිණ, ආගච්ඡන්තං නවොදකං - එන අලුත් වතුර, දිස්වා- දැක, තත්ථ නිසිදිත්වා - එහි නිඳගෙන, සුරං
 පිචන්තො - සුරා බොන්නේ, මත්තො - මත් වී, නදිං තරන්වා - නදිය තරණය කොට, ගමිස්සාමි ඉති - යන්නෙමියි,
 අත්තනො - තමාගේ, බලං- බලය, අපානන්තො - නොදන්නේ, මහා විණං - මහා විණාව, ගිවාය බන්ධන්වා -
 බෙල්ලෙහි බැඳගෙන, හරියං - බිරිය, හතො ගහෙන්වා - අතින් අල්ලාගෙන, නදිං - ගඟට, ඔතර - බැස්සේ ය.
 විණා පිද්දෙති - විණාවේ සිදුරුවලින්, උදකං - ජලය, පාවිසි - පිවිසියේ ය. අථ - ඉක්බිති, සා විණා - ඒ විණාව,
 නං - ඔහු, උදකෙ - ජලයෙහි, ඔසිදාපෙසි - ගිල්වී ය. (හරියාපනස්ස - හරියා පන අස්ස) අස්ස - මොහුගේ, හරියා
 පන - භාර්යාව, ඔසිදනභාවං - ගිලෙන බව ඤාතවා - දැන,

තං - ඔහු, විස්සජීපේත්වා - අත්හැර, උත්තරන්වා -
 ගොඩ වී, තීරෙ - ඉවුරේ, අට්ඨාසි - සිටියා ය. පාටලො - පාටල තෙමේ, සකිං - වරක්, උමුමුජ්ජති - මතු වෙයි.
 සකිං - වරක්, නිමුමුජ්ජති - ගිලෙයි. උදකං පිචිත්වා - ජලය පෙවී, උද්ධුමානො උදරො - ඉදිමුණු බඩ ඇත්තේ,
 අහොසි - විය. අථ අස්ස හරියා - ඉක්බිති මොහුගේ බිරිය, චිත්තෙසි - (මෙසේ) සිතී ය. මය්හං සාමිකො - මගේ
 ස්වාමියා, යසවා - කීර්ති ඇත්තෙකි. සො - ඔහු, ඉදානි - දැන්, මරස්සති - මැරෙන්නේ ය. නං - ඔහුගෙන්, එකං
 ගිතකං - එක් ගියක්, යාවිත්වා - ඉල්ලාගෙන, පරිසමජ්ඣං - පිරිස් මැද, තං - එය, ගායන්ති - ගායනා කරන්නී,
 ජීවිකං - ජීවිකාව, කප්පෙස්සාමි ඉති - ගෙවන්නෙමියි, (එකමමෙ - එකං මෙ) මෙ - මට, එකං - එක්, ගිතකං -

ගිතයක්, දෙහි ඉති - දෙන්න යයි, ආහ - කීවා ය. ගංගාය - ගගෙහි, වුය්හමානො - ගසාගෙන යන, සො - හෙනෙම, ආහ -

(මෙසේ) කී ය. උක්කිතං - උක්කට පත් වුවෙකු, යෙන - යමකින්, සික්ඛ්වන්ති - ඉසින්නේ ද, ආතුරං - ආතුරයෙකු(රෝගියෙකු), යෙන - යමකින්, සික්ඛ්වන්ති - ඉසින්නේ ද, තස්ස මජ්ඣෙ - ඒ වතුර මැද, මරිස්සාමි - මැරෙන්නෙමි. සරණානො - පිහිට ඇති දෙයින් ම, හයං - බිය, ජාතං ඉති - උපන්නේ ය යනුවෙනි.

www.eduLanka.LK

10 පාඨම

ධාතූන්ගේ රට්ඨං

අයං - මේ, දීපො - දිව්පය, එමණියො - රමණිය ය. ඉදං පන - මෙය වනාහී, ධාතූන්ගේ රට්ඨං -
 රට්ඨං. ඵලවන්තා ච - පල ඇති වූ ද, පුප්ඵවන්තා ච - මල් ඇත්තාවූ ද, රුක්ඛා - ගස්, ඉදං රට්ඨං - මේ රට,
 අලංකරොන්ති - අලංකාර කරති. තෙසු රුක්ඛෙසු - ඒ ගස්වල, වණ්ණවන්තා සකුණා - වර්ණවත් කුරුල්ලෝ,
 රසවන්තාහි - රසවත්, ඔපවන්තාහි - පැණි පිරුණු, ඵලාහි - ගෙඩි, ඛාදන්තා - කමිත්, සුඛං ජීවන්ති - සුව සේ
 ජීවත් වෙති. ඡප්පදා - මිමසස්සෝ, වණ්ණවන්තෙසු පුප්ඵෙසු - වර්ණවත් මල්වල, චරන්තා - සැරිසරමිත්, වණ්ණාං
 වා - වර්ණය හෝ, ගන්ධං වා - සුවඳ හෝ, අහෙධියන්තො - නො නසමිත්, රසං ඵච - රසය ම, ආදාය - ගෙන,
 පලෙන්ති - පලා යති. ඉමස්මිං රට්ඨෙ - මේ රටෙහි, ඛතු - බොහෝ, ගිරි සිඛරා - කඳු මුදුන්, භොන්ති - වෙති.
 සුමනාවලො - සමනොළ කන්ද, තෙසු - ඒවා අතුරින්, ඵකො - ඵකකි. සො පන - එය වනාහී, අමිහාකං - අපගේ,
 භගවතො සම්මා සම්බුද්ධස්ස - භගවත් සම්මා සම්බුදුරජුන් වහන්සේගේ, ලක්ඛණවන්තෙන - ලක්ෂණවත් වූ
 (ලකුණු ඇති), පදලකද්දෙනෙන - පාද ලාකද්දෙනෙහි, අලංකතො භවති - අලංකාර වූයේ වෙයි. ඉධ වසන්තා -
 මෙහි වසන, මනුස්සා - මිනිස්සු, අත්තනො - තමන්ගේ, වණ්ණවන්තාහි - වර්ණවත් වූ, සරිරාහි - ශරීර,
 වණ්ණවන්තෙහි වතෙට්ඨි - පැහැපත් වස්තුවලින්, ඡාදෙන්වා - වසාගෙන, වණ්ණවන්තාහි - වර්ණවත්, පුප්ඵාහි -
 මල්, ධාරොන්ති - දරති (පැළඳගනිති).

11 පාඩම

රාහු ජාතො ඛන්ධනං ජාතං

රාහු විය - රාහු මෙන්, ලාභි ගණ්භාභි ඉති - අල්ලා ගන්නේ යන අදහසින්, රාහුලො - රාහුල නම් වෙයි. කො සො - ඔහු කවරෙක් ද? සික්ඛාකාමො - (හික්මීමට කැමති) ශික්ෂාකාමී, රාහුලහද්දො - රාහුල නම් හොඳ, ඔද්ධපුත්තො - ඔද්ධ පුත්‍රයායි. තස්ස හි ජාත දිවසෙ - ඔහු උපන් දිවසේ, සුද්ධොදනො මහාරාජා - සුද්ධෝදන මහ රජ, මෙ පුත්තස්ස - මගේ පුතාට, තුට්ඨිං - සතුටුදායක පුවත, නිවෙදෙට් ඉති - දන්වවු යයි, උය්‍යනෙ කිලන්තස්ස - උද්‍යානයේ ක්‍රීඩා කරන, බොධිසත්තස්ස - බෝසතුන් හට, සාසනං - නසුනක්, පතිණි - යැවී ය. බොධිසත්තො - බෝසත්තුමා, නං සුත්වා - එය අසා, රාහු ජාතො - රාහු උපන්නේ ය, ඛන්ධනං - බැඳීමක්, ජාතං ඉති - ඇති වුණේ යයි, ආහ - කීවේ ය. රාජා - රජතුමා, මෙ පුත්තො - මගේ පුතා, කිං අවච ඉති - කුමක් කීවේ දැයි, පුච්ඡිතො - විමසා, නං වචනං සුත්වා - ඒ වචනය අසා, ඉතො පට්ඨාය - මෙතැන් පටන්, මෙ - මගේ, නත්තු - මුහුඹුරා, රාහුලොකෙව් - (රාහුලො ඉති ඒව්) රාහුල ම යයි, නාමං හොතු ඉති - නම් වේවායි, ආහ - කීවේ ය. තතො පට්ඨාය - එතැන් පටන්, සො කුමාරො - ඒ කුමාරයා, රාහුලො නාම ජාතො - රාහුල නම් වී ය.

කෙ වී පන - සමහරු වනාහී, රාහුලො ජාතො ඛන්ධනං ජාතං ඉති - රාහුලො ජාතො ඛන්ධනං ජාතං යයි, පධන්ති - කියවති, කප්ථි - සමහර තැනක, පොඤ්ඤෙ ව - පොත්වල ද, ලිඛන්ති - ලියති, නං - එය, න සුඤ්ඤං - එය සුන්දර නො වේ.

රාහුලො ඉති - රාහුල යයි, කුමාරස්ස -කුමරාට, නාමං - නම, න හි පධමං උප්පන්නං - පළමුවෙන් ම උපන්නේ නො වේ. පච්ඡා ඒව පන - පසුව ම, උප්පන්නං - උපන්නේ ය. අය්‍යකෙන - සියා විසින්, දින්නන්තා - දෙන ලද බැවිනි. තස්මා - ඒ නිසා, තදා - එදින, බොධිසත්තෙන - බෝසතුන් විසින්, රාහුලො ජාතො ඉති - රාහුලො ජාතො යයි, වත්තං - කීමට, න යුත්තං - නුසුදුසු ය.

12 පාඩම

කුණාඩලකේසී

ගුණාවතී - ගුණාවත් වූ, සිලවතී - සිල්වත් වූ, සා කුණාඩලකේසී - ඒ කුණාඩලකේසීය, සබ්බං බලිකම්මං - සියලු බලියම්(පූජා ද්‍රව්‍ය), පටියාදෙතවා - පිලියෙල කොට දී, සාමි - ස්වාමීනි, එනි - එන්න, ගච්ඡාම ඉති - යමු යයි, ආහ - කීවා ය. හද්දෙ - සොදුර, තෙනනි - එසේ නම්, මහග්ඝානි - ඉතා වටිනා, වජ්‍ඨ ආහරණානි - වස්ත්‍ර ආහරණ, ගහෙත්වා - ගෙන, අත්තානං - තමා, අලං කරොති - අලංකාර කරන්න, හසන්තා - සිනාසෙමින්, කිලන්තා - ක්‍රීඩා කරමින්, සුබං - සුවසේ, ගච්ඡාම ඉති - යමු යයි, ආහ - (ඔහු)කීවේ ය. සා - ඕනොමෝ, තටා - එසේ, අකාසි - කළා ය. වොරො - සොරා, තං - ඒ - කුණාඩලකේසීය, ගහෙත්වා - ගෙන, වොර පබ්බතං - වෝර පර්වතයට, අහිරුති - නැරගේ ය. අට් - ඉක්බිති, වොරො - සොරා, ආහ - මෙසේ කීවේ ය. මය්හං - මට, බලිකම්මෙන - බලියමින්, න අපොචා - වැඩක් නැත, වඤ්චෙතවා පන - රවටා, තං ආදාය - නුඹ කැඳවාගෙන, ආගතො අමිති ඉති - ආවේ වෙමි යයි(කී ය), සාමි - ස්වාමීනි, කිං කාරණා ඉති - කුමන කරණකට දැයි (අදහසින් ය), තං මාරෙත්වා - නුඹ මරා, තච ආහරණානි ගහෙත්වා - නුඹේ ආහරණ ඇරගෙන, පලායනත්වාය ඉති - පලා යාම පිණිස යයි (කීය), ඉමානි ආහරණානි ගහෙත්වා - මේ ආහරණ ඇරගෙන, මය්හං ජීවිතං - මගේ ජීවිතය, දෙනි ඉති - දෙන්න යයි (කීවා ය), මාරෙස්සාමි එව ඉති - මරන්නෙමි ම යයි (කී ය), අට් - ඉක්බිති, පඤ්ඤවතී - ප්‍රඥාවන්න, සා කුණාඩලකේසී - ඒ කුණාඩලකේසීය, වින්තෙසි - සිතුවා ය, පඤ්ඤා නාම - නුවණ නම්, පචින්වා - පිසගෙන, න බාදනත්වාය - කෂම පිණිස නොවේ, අට් බො - එසේ වුවත්, විචාරණත්වාය - විමසනු පිණිසයි, අස්ස - මොහුට, කත්තබ්බං - කළයුත්ත, ජානිස්සාමි ඉති - දන්නෙමි යනුවෙනි. සා - ඕනොමෝ, ආහ - මෙසේ කීවා ය. සාමි - ස්වාමීනි, අජ්ජ - අද, මෙ - මට, සුද්ධිධං කත්වා - හොඳින් බලා ගැනීමක් කොට (හොඳින් බලාගෙන) , තටං - ඔබ, අත්තානං - තමා, වජ්ඨතං - වැඳීමට, දෙනි ඉති - දෙන්න යනුවෙනි. සො - හෙතෙම, සාධු හද්දෙ - හොඳයි සොදුර, සුද්ධිධං කත්වා - හොඳින් බලාගැනීමක් කොට, වජ්ඨානි ඉති - වඳින්න යයි (කීවේ ය). සා - ඕනොමෝ, තිකඛත්තං - තුන් වරක්, පදකඛිණං කත්වා - ප්‍රදක්ෂිණා කොට, චතුස්ස ධානෙස්ස - සතර තැනක දී, වජ්ඨෙත්වා - වැඳ, තං - ඔහු, පබ්බත පපාතෙ - පර්වත ප්‍රපාතයෙහි (පර්වත මුලට) බිපි - (තල්ලු කර) දැමීමා ය. තං දිස්වා - එය දැක, අඤ්ඤාතරා දෙවතා - එක්තරා දෙවියෙක්, එවමාහ (එවං ආහ) - මෙසේ කී ය.

(ගාථාවේ පද පිළිවෙළ :-

සබ්බෙසු ධානෙසු පුරිසො පණ්ඩිතො න හොති,

තප්පි තප්පි විචක්ඛණා ඉත්ථි අපි පණ්ඩිතා හොන්ති)

සබ්බෙසු ධානෙසු - සියලු තැන්වල දී ම, පුරිසො - පිරිමියා, න පණ්ඩිතො හොති - පණ්ඩිතයෙක් නො වේ, තප්පි තප්පි - ඒ ඒ තැන, විචක්ඛණා - දක්ෂභාවය ඇති, ඉත්ථි අපි - ස්ත්‍රීහු ද, පණ්ඩිතා හොන්ති - ස්ත්‍රීහු ද පණ්ඩිතයෝ වෙත්.

www.eduLanka.LK

සතිමා කුමාරෝ

සො කුලපුත්තො - ඒ කුලපුත්‍රයා, යසො නාම - යස නමි විය. ධිතිමා - දිරිමත් වූ ද, සතිමා - සිහි ඇත්තා වූ ද,
 හිරිමා - ලජ්ජා ඇත්තා වූ ද, සො - හෙතෙම, පුඤ්ඤවා ච - පින් ඇත්තේ ද, අහොසි - විය. ධිත්මන්තස්ස - දිරි
 ඇත්තා වූ ද, සතිමන්තස්ස - සිහි ඇත්තා වූ ද, තස්ස - එනුට, තයො පාසාදා - ප්‍රාසාද තුනක්, අහෙසුං - වූහ.
 එකො - එකක්, හෙමන්තිකො - හේමන්ත කාලය සඳහා ය. එකො - එකක්, ගිම්භිකො - ගිම්භාන කාලය සඳහා ය.
 එකො - එකක්, වස්සිකො -

වස්සාන කාලය සඳහා ය. සිරිමා - ශ්‍රී ඇති(සම්පත් ඇති), සො කුලපුත්තො - ඒකුලපුත්‍රයා, වස්සිකෙ පාසාදෙ -
 වස්සාන කාලය සඳහා වූ ප්‍රාසාදයෙහි, වස්සිකෙ චන්තාරො මාසෙ - වැසි මාස හතරේ, සිරිමන්ති හි - ශ්‍රීමත් වූ ,
 රූපචන්තිහි - රූමත් වූ, ඉප්ඵිහි සද්ධිං - සිත්‍රින් සමග, වසති - වාසය කරයි. සො - හෙතෙම, එකදිවසං - එක්
 දවසක්, තාසං ඉප්ඵිහං - ඒ සිත්‍රින්ගේ, විප්පකාරං - විප්‍රකාරය, දිස්වා - දැක, ද්වාරං - දොර ළඟට, උපසංකමි -
 පැමිණියේ ය. පුත්තිමන්තා - බබළන, ඉද්ධිමන්තා - සෘද්ධිමත්, අමනුස්සා - අමනුෂ්‍යයෝ, ද්වාරං - දොර, විවරිංසු -
 විවෘත කළෝ ය. අථ ඛො - ඉක්බිති, යසො කුලපුත්තො - යස කුල පුත්‍රයා, ඉද්ධිමන්තං - සෘද්ධි ඇති, හගචන්තං
 උපසංකමිත්වා - භාග්‍යචතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණ, ඉද්ධිමතො - සෘද්ධිමත් වූ, තස්ස හගචතො - ඒ භාග්‍යචතුන්
 වහන්සේගේ, සාසනෙ - ශාසනයෙහි, පබ්බපි - පැවිදි විය. තස්ස - ඔහුගේ, සතිමන්තා - සිහි ඇත්තා වූ ද,
 ධිතිමන්තා - ධේර්යය ඇත්තා වූ ද, චතුපඤ්ඤාස සභායකා - යාළුවෝ පහස් හතර දෙනෙක්,

ධිතිමන්තෙන - ධේර්යය ඇති, තෙන සද්ධිං - ඔහු සමග, පබ්බපිංසු - පැවිදි වූවෝ ය. සො - හෙතෙම,
 ධිතිමන්තෙහි - දිරිය ඇති, සතිමන්තෙහි - සිහි ඇත්තාවූ ද, තෙහි සභායකෙහි සද්ධිං - ඒ යාළුවන් සමග,
 ඛුන්මචරියං චරිත්වා - බඹසර හැසිර, තස්ස හගචතො - ඒ භාග්‍යචතුන් වහන්සේගේ, සතිමන්තෙසු - සිහි ඇත්තා
 වූ, ධිතිමන්තෙසු - දිරි ඇති, සිරිමන්තෙසු - සිරිමත් , සාවකෙසු - ශ්‍රාවකයන් අතර, යසවා -කීර්ති ඇත්තෙක්,
 අහොසි - විය.

14 පාඨම

නස්සනි වන හො ලොකො

යථා - යමි සේ, උදකුම්හො - දිය කළය, හිප්පති - බිදේ ද, නථා - එසේ, අයං ලොකො අපි - මේ ලෝකයත්,
 කදාවි - කිසියම් දිනක, හිප්පති - බිදේ, නදා - එදිනට, සුරියො අපි - සූර්යයා ද, සත්තධා - සත් අයුරකින්,
 හිප්පති - බිදේ. සත්තන්තං සුරියානං - ඉරවල් හතකගේ, අග්ගිනා - ගින්නෙන්, හින්නො ලොකො - බිඳුණු
 ලෝකය, ඩය්හනි - දැවේ. ලොකෙ - ලෝකයෙහි, රුක්ඛලතා ආදයො ච- ගස් වැල් ආදිය ද, ඩය්හනි - දැවෙන්.
 වනානි ච - වනාන්තර ද, ඩය්හනි - දැවෙන්. ඩය්හමානෙසු වනෙසු- දැවෙන වනාන්තරවල, ද්විපද වතුප්පදා අපි
 - දෙපා සිවුපා සත්තු ද, අග්ගිනා - ගින්නෙන්, ඩය්හනි - දැවෙන්. සබ්බෙ සත්තා - සියලු සත්වයෝ, නස්සනි -
 නැසෙත්. විනස්සනි - විනාශ වෙත්. කො අපි - කවරෙක් වත්, හ මුච්චනි - නො මිදේ. සාගර නදි කන්දාදියු -
 සයුරු ගංගා කඳුරු ආදියෙහි, උදකං ච - ජලය ද. තප්පති - රත් වේ. තත්තෙ - රත් වූ, උදකෙ - ජලයෙහි, මච්ච
 කච්චප ආදයො - මාළු ඉදිඬු ආදීහු, පච්චනි - නැමිබෙත්. පබ්බත සිඛර ආදයො - කඳු මුදුන් ආදිය, පිප්පනි -
 සිඳෙන්, පලුප්පනි - පළුදු
 වෙත්. කුප ආදියු - ලිං ආදියෙහි, උදකං - ජලය, බියනි - සිඳේ. මච්ච කච්චපා - මස් කැසුඬුවෝ, හිරුදකෙ -
 ජලය නැති, කද්දමෙ - මඩෙහි, සප්පනි - ඇලෙන්, බප්පනි - බැඳෙන්, තෙ - ඔවුහු , කද්දමනො - මඩෙන්, හ
 මුච්චනි - නො මිඳෙන්, බාලා - බාල වූ, අප්ප පුඤ්ඤ මනුස්සා - පින් අඩු මිනිස්සු, අත්තනා ඵච, තමන් විසින් ම,
 හඤ්ඤනි - වැනසෙත්. පුඤ්ඤවන්තා මනුස්සා - පින් ඇති මිනිස්සු, අඤ්ඤතරස්මිං - එක්තරා, දෙවලොකෙ -
 දෙවි ලොවක, උප්පප්පනි - උපදිති.

15 පාඩම

සප්පස්ස භීතා කුමාරා

අනුරාධ නගරෙ - අනුරාධපුරයේ, එකො නාලරුකො - එක් තල් ගසක්, අහොසි - විය. සො කිර - එය වනාහී,
 එලවනො රුකො - එල සහිත ගසකි. ඉනොවිනො සකද්වරන්තා - ඒ ඒ තැන සංචාරය කරන, කුමාරා - ළමයි,
 නං - එය, අද්දකඩිංසු - දැක්කෝ ය. තෙ - ඔවුහු, තාලඵලං - තල් ගෙඩියක්, ඔවිතිතුං - කඩන්නට, වින්තයිංසු -
 සිතුවෝ ය. අඵ - ඉක්බිති, එල අත්ථාය - ගෙඩි (කැඩීම) පිණිස, තෙහි - ඔවුන් අතුරෙන්, එකො කුමාරො - එක්
 ළමයෙක්, රුකං - ගසට, ආරොපිතො - නංවන ලදී. රුකං - ගසට, ආරුළුහෙන - නැංගා වූ, කුමාරෙන - ළමයා
 විසින්, එලාහි - ගෙඩි, පාහියන්ති - බිම හෙළනු ලැබේ. තස්මිං කුමාරෙ - ඒ කුමාරයා, එලාහි ඔවිනන්තෙ - ගෙඩි
 කඩන විට, එකො - එක්, කණ්භ සප්පො - කළු සර්පයෙක්, රුකං - ගසට, ආරුහිතුං - නගින්නට, ආරහි - පටන්
 ගන්නේ ය. රුකඹුලෙ - ගස මුල, ධීතෙහි කුමාරෙහි - සිටි ළමයින් විසින්, කණ්භසප්පො - කළු සර්පයා, දිට්ඨො -
 දක්නා ලදී, තෙ - ඔවුහු, සප්පං - සර්පයාට, පහරිංසු - පහර දුන්නෝ ය. එකෙන කුමාරෙන - එක් ළමයෙකු විසින්,
 දණ්ඨෙන - දණ්ඩකින්, සප්පො - සර්පයා, පහටො - පහර දෙන ලදී. (දණ්ඩකින් සර්පයාට පහර දුන්නේ ය)
 ඉතරෙන - අනිකා විසින්, සකඛරෙහි - ගල් කැටවලින්, සප්පො - සර්පයා, පහටො - පහර දෙන ලදී. තනියෙන -
 තුන් වැන්නා විසින්, ලෙඛ්ඞනා - පස් කැටවලින්, සප්පො - සර්පයා, පහටො - පහර දෙන ලදී. චතුරො -
 හතරවැන්නා , සකඛරෙන - ගලකින්, සප්පං - සර්පයාට, පහරි - පහර දුන්නේ ය. අඵ - ඉක්බිති, සප්පං - සර්පයා,
 වාරොතුං - වළක්වන්නට, අසක්කොන්තා - නොහැකි වූ, තෙ - ඔවුහු, සප්පො -

සර්පයෙක්, රුකං - ගසට, ආරුහති ඉති - නගින්නේ යයි, ඉතරං - අනිකාට, ආහංසු - කීවෝ ය.
 සො - හොතෙම, භීතො - බිය වූයේ, මහා විරවං විරවි - මහ හඬින් හැඬී ය. හෙට්ඨා ධීතා - යට සිටි අය, එකං
 ඵීරං සාටකං - එක් ශක්තිමත් රෙද්දක්, චතුසු කණ්ඨොසු ගහෙන්වා - කොන් හතරින් අල්ලාගෙන, ඉමස්මිං සාටකෙ
 - මේ රෙද්දට, පත ඉති - වැටෙන්න (පහින්න) යයි, ආහංසු - කීවාහු ය. සො - හොතෙම, පරිගලිතො - ගිලිහී,
 චතුන්නං අපි - හතර දෙනාගේ ම, අන්තරෙ - අතර, සාටකමප්ඤ්ඤං - රෙද්ද මැද, පති - වැටුණේ ය. නං - එය,
 සන්ධාරොතුං - දරාගන්නට, අසක්කොන්තා - නොහැකි වූවාහු, තෙ - ඔවුන්, අකද්ඤ්ඤං - එකිනෙකා, සීසෙහි
 - හිස්වලින්, පහරිතො - පැහැරගෙන (ඔළු එකිනෙක හැපී) , මරිංසු - මළාහු ය.

16 පාඩම

දස පඤ්චා

සත්ත සත්තාහං

මේ පාඩම

පෙළ පොතේ අන්වරල ඇසුරින්

පාඩම් කිරීම ඉතා පහසු ය.

උත්සාහ කරන්න.

www.eduLanka.LK

17 පාඩම

අයං කායො ඛන්‍ඤ සාධාරණො

අයං කායො - මේ ශරීරය, ඛන්‍ඤ සාධාරණො - බොහෝ දෙනෙකුට පොදු ය. අසීතියා නාව - අසුවක් පමණ වූ, කිමිකුලානං - පණු කුලයන්ට ද, සාධාරණො - පොදු ය. තඤ්ඤ - එහි, ජවි නිස්සිතා - සිවිය ඇසුරු කරන, පාණා - ප්‍රාණියෝ, ජවිං - සිවිය, ඛාදන්ති - කන්. වම්මනිස්සිතා - නම ඇසුරු කරන ප්‍රාණීන්, වම්මං - නම, ඛාදන්ති - කති. මංසනිස්සිතා - මස ඇසුරෙහි සිටින්නෝ, මංසං ඛාදන්ති - මස කති. නහාරුනිස්සිතා - නහර ඇසුරෙහි සිටින්නෝ, නහාරු ඛාදන්ති - නහර කති. අට්ඨිනිස්සිතා - ඇට ඇසුරෙහි සිටින්නෝ, අට්ඨිං ඛාදන්ති - ඇට කති. මිඤ්ජි නිස්සිතා - මිදුල ඇසුරෙහි සිටින්නෝ, මිඤ්ජං ඛාදන්ති - මිදුල කති. තඤ්ඤ ඵච - එහි ම, ජායන්ති - උපදිති, ජීයන්ති - මහලු වෙත්, මියන්ති - මැරෙත්. උච්චාරපස්සාවං ච - මළ මුතු පහ කිරීම ද, කරොන්ති - කරත්. කායො ඉච - කය ම, තෙසං - ඔවුන්ගේ, සුතිසරං ච ඉච - තිඹිරිගෙය මෙන් ම, ගිලානසාලා ච - ගිලන්හල ද, සුසානං ච - සොහොන ද, වච්චකුටී ච - වැසිකිලිය ද, පස්සාවදොණී ච - කැසිකිලිය ද, හොති - වෙයි. (ස්වායං) සො අයං කායො - ඒ මේ ශරීරය (එබඳු මේ ශරීරය), තෙසං අපි කිමීනං - ඒ පණුවන්ගේ, පකොපෙන - කිපීමෙන්, මරණං - මරණයට, නිගච්ජති - පැමිණේ.

අහි වා - සර්පයෙකු හෝ, ඉමං කායං - මේ කය, ඩසෙය්‍ය - දුෂ්ට කරන්නේ ය, විච්ඡිකො වා - ගෝණුස්සෙකු හෝ, ඩසෙය්‍ය - දුෂ්ට කරන්නේ ය, සතපදී වා - (සිය පා) පත්තසෙකු හෝ, ඩසෙය්‍ය - දුෂ්ට කරන්නේ ය, අයං කායො - මේ කය, උපකඛ්චන්වා වා - පැකිලී හෝ, පපතෙය්‍ය - වැටෙන්නේ ය, භුත්තං - අනුභව කරන ලද, භත්තං වා - බතක් හෝ, ව්‍යාපජ්ජෙය්‍ය (වි ආපජ්ජෙය්‍ය) - නොදිරවන්නේ ය (අපිරිණ වන්නේ ය), පිත්තං වා - පිත හෝ, කුප්පෙය්‍ය - කිපෙන්නේ ය, සෙමිහං වා කුප්පෙය්‍ය - සෙම හෝ කිපෙන්නේ ය, වාතා වා කුප්පෙය්‍යං - වාතයෝ හෝ කිපෙන්නෝ ය.

18 පාඩම

හ සක්කා භික්ඛුං වඤ්ඤාචරුං

එකො කුලපගො භික්ඛු - එක් මිත්‍ර භික්ඛු හමක්, භුක්ඤ්ඤාචරුං - වළඳනු කැමතිව, ගෙහං පටිසිත්වා - ගෙයට පිවිස, හිසිදි - හුන්හේ ය. තං දිස්වා - එය දැක, අදාතුකාමා - නොදෙනු කැමති (දීමට අකැමති), සරණි- ගෘහණිය, හන්තෙ - ස්වාමිනි, තණ්ඩුලො - සහල්, හන්ථි ඉති - හැතැයි, හණන්ති - බියමින්, තණ්ඩුලො - සහල්, ආහරතුකාමා විය - ගෙනඑනු කැමති ව මෙන්, පටිවිස්සක සරං - යහළු ගෙදරකට, ගතා - ගියා ය.

භික්ඛු - භික්ඛුව, අන්තොගබ්භං - ඇතුළු ගැබට (ඇතුළත කාමරයට), පටිසිත්වා - පිවිස, ඔලොකෙන්තො - බලන්නේ, කවාටකොණො - දොරමුල්ලෙහි, උච්ඡුං - උක් දණ්ඩක් ද, භාජනෙ - භාජනයක, ගුලං - හකුරු ද, පිටකෙ - පෙට්ටියෙහි, ලොණාමච්ඡවාලො - ලුණු දැමූ මාළු පෙති ද, කුමභියං - මුට්ටියෙහි, තණ්ඩුලො - සහල් ද, සටො - කළයෙහි, සතං ව - ගිතෙල් ද, දිස්වා - දැක, භික්ඛමිත්වා - පිටතට භික්මී, හිසිදි - හුන්හේ ය.

සරණි - ගෘහණිය, ආගන්ත්වා - ඇවිත්, තණ්ඩුලො - සහල්, හ අලඨං ඉති - නො ලැබුණේ යයි, භික්ඛුං - භික්ඛුවට, ආහ - කීවා ය. උපාසිකෙ - උපාසිකාවෙහි, අපීඡ - අද, භික්ඛා - භික්ඛාව (දානය), හ සම්පජ්ජති ඉති - නො ලැබේ යයි, පටිගචෙච්ච - කල් ඇතිව ම, නිමිත්තං - නිමිත්තක්, අද්දසං ඉති - දැක්කෙමි යයි (කී ය). සරණි පුච්ඡි - ගෘහණිය (මෙසේ) ඇසුවා ය. කිං හන්තෙ ඉති - කුමක් ද ස්වාමිනි යනුවෙනි. භික්ඛු ආහ - භික්ඛුව (මෙසේ) කී ය. කවාටකොණො - දොරමුල්ලෙහි, භික්ඛිත - තබා ඇති, උච්ඡුං විය - උක් ගස මෙන්, සජ්ජං - සර්පයෙකු , අද්දස - දුටිමි. තං - උග්ට, පහරස්සාමි ඉති - පහර දෙන්නෙමියි, ඔලොකෙන්තො - බලන්නේ, භාජනෙ ධීපිත - භාජනයේ තබා ඇති, ගුල පිණ්ඩකෙ විය - හකුරු කැබැලි මෙන්, පාසාණා ලෙඬිඬුකෙ - ගල් කැට, අද්දසං - දැක්කෙමි.

පාසාණා ලෙඬිඬුනා - ගල් කැටයෙන්, පහටො - පහර දෙන ලද, සජ්ජො - සර්පයා, පිටකෙ නික්ඛිත - පෙට්ටියේ තබා ඇති, ලොණා මච්ඡ චාල සද්දිසං - ලුණු දැමූ මාළු පෙත්තක් මෙන්, ඵණං අකාසි - පෙණය කළේ ය. තස්ස මුඛතො - උගේ මුචින්, සටො පකඛිත්ත - කළයෙහි දමා ඇති, සත සද්දිසො - ගිතෙල් මෙන්, බෙළො - කෙළ, නික්ඛන්තො - නික්මුණේ ය. තස්ස - උගේ, දන්තා - දන්, කුමභියා - මුට්ටියෙහි, තණ්ඩුල සද්දිසා ඉති - හාල් මෙන් ය යනුවෙනි. අථ - ඉක්බිති, සා - ඕනොමෝ, භික්ඛුං - භික්ඛුව, වඤ්ඤාචරුං - රැවටීමට, හ සක්කා ඉති - නො හැකි

යයි, වින්තෙතො - සිතා, උච්ඡු දුතො - උක් දුණ්ඩ දී, ඔදනං පවිතො -බන් උයා, සත ගුළ මවිජෙහි සද්ධිං -
ගිතෙල්, හකුරු, මාළු සමග, අදාසි - දුන්නා ය.

www.eduLanka.LK

19 පාඩම

රජීප්සිරියා මහන්තනා

රාජා - රජතෙමේ, මංගලහතීං ආරුයේහ -මඟුල් ඇතා පිට නැගී, නගරෙ - නගරයෙහි, වරති - හැසිරේ. නගර විවියං - නුවර විදියෙහි, දන්තකාරා - ඇත් දන් කැටයම්කරුවෝ, සන්ති - වෙන්. තෙ - ඔවුහු, එකං වතං - එක් වස්තුවක්, වාසෙන්නි - ඇඳිනි. එකෙන වතෙහ - එක් වස්තුවකින්, සිසං - හිස, වෙධෙන්නි - වෙළුන්. දන්තපුණ්ණා - ඇත්දළ කුඩු, තෙසං - ඔවුන්ගේ , සරිරෙ - ශරීරයේ, ආකිණ්ණා හොන්නි - තැවරී ඇත්තාහු ය. තෙ - ඔවුහු, අනෙකානි - නොයෙක්, සිප්පානි - ශිල්ප, කරොන්නි - කරන්. රාජා - රජ, තෙ - ඔවුන්, පස්සති - බලයි. ඉමෙ ආවරියා - මේ වැඩකරුවෝ (බාස් උන්හැන්ලො), ජෙකා ඉති - දැක්කයෝ යයි, වදනි - කියයි. තෙසං - ඔවුන්ගේ, ජෙකතාය - දක්ෂතායෙන්, තුස්සති - සතුටු වෙයි. අපි ව - එහෙත්, තස්ස - ඔහුට, එවං - මෙසේ, න හොති - නො සිතෙයි. (යන්තූනානං - යන්තූන අහං) අහං - මම, රජීපං පහාය - රජකම අත්හැර, සිප්පිකො භවෙය්‍යං - ශිල්පියෙක් වන්නේ නම්, යන්තූන ඉති - ඉතා හොඳයි යනුවෙනි. නං කිස්ස හෙතු - ඒ මක් නිසා ද? රජීප්සිරියා - රාජ සම්පත්තියෙහි, මහන්තනාය - මහත් බව නිසා ය. තස්මා - ඒ නිසා, සො - හෙතෙම, දන්තකාරෙ - දන්තකාරයන්, අතික්කමත්වා - පසුකර, ගච්ඡති - යයි.

